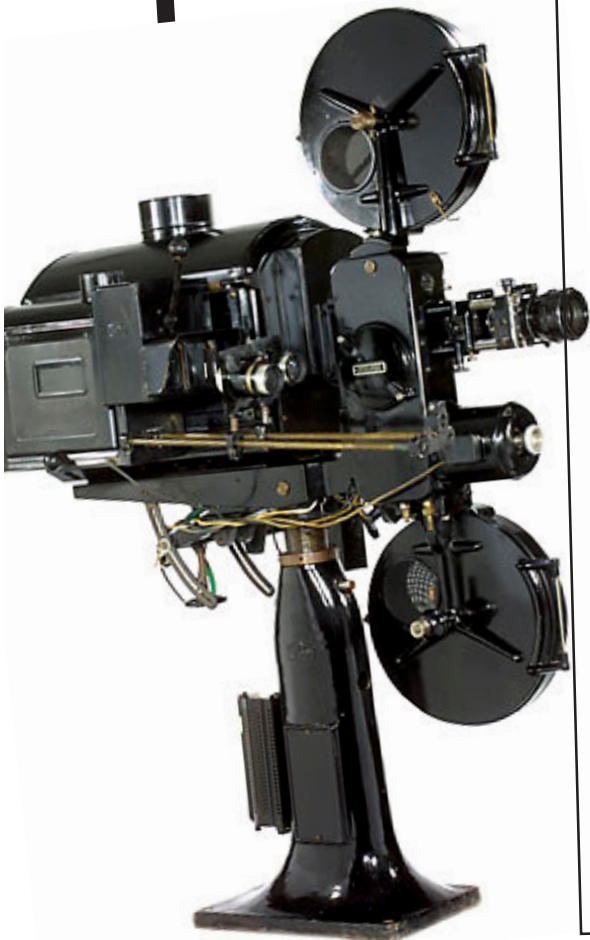
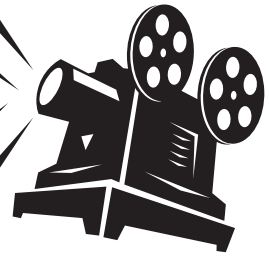

บทความพิเศษ

--> นนกันต์ ถึงหัว

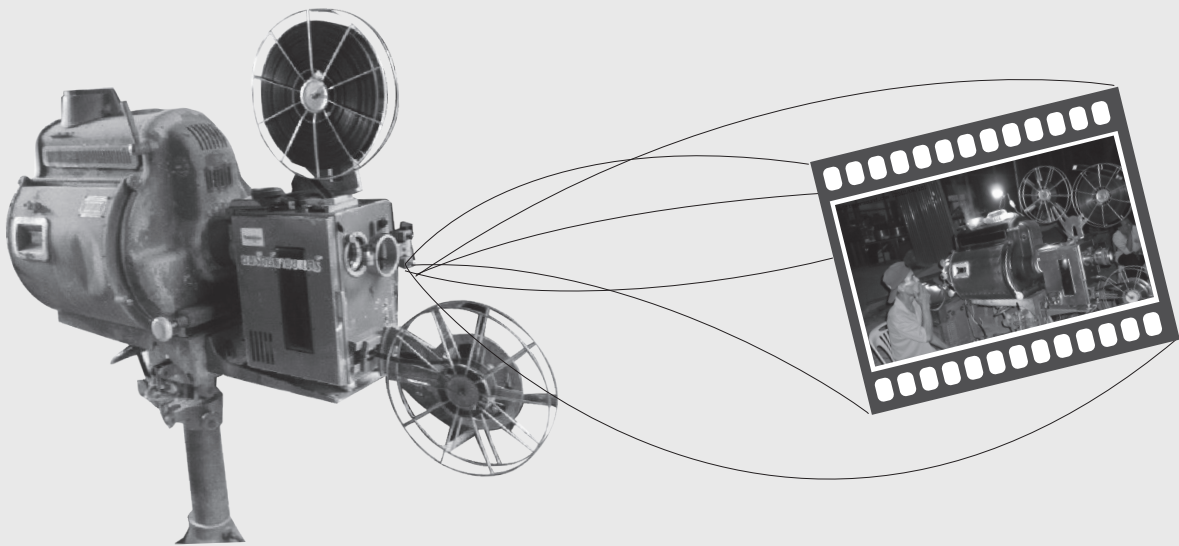
จากหนังลอมฟ้า สู่หนังยายยา-อนุรักษ:

[ลมหายใจสุดท้ายของ หนังกลางแปลงในภาคใต้]

ณ ปัจจุบันในขณะที่คุณรับชมละครต่างๆ ผ่านทางหน้าจอโทรทัศน์ภายในบ้านพร้อมกับคนในครอบครัว คุณมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง เวลาที่คุณดูภาพยนตร์หรือละครผ่านทางหน้าจอสีเหลี่ยมเล็กๆ ที่เรียกกันว่าคอมพิวเตอร์ภายในห้องนอนหรือห้องทำงานของคุณ คุณมีความรู้สึกเช่นไร และในระหว่างที่คุณกำลังนั่งชมภาพยนตร์จอยักษ์อยู่ภายในโรงภาพยนตร์ขนาดใหญ่ มีเก้าอี้หูกที่มีพนักพิงสลับกันไปท่ามกลางผู้คนที่คุณรู้จักบ้างไม่รู้จักบ้างหรือคุณอาจไม่รู้จักใครเลย คุณมีความรู้สึกอย่างไร แล้วความรู้สึกนั้นมันจะเหมือนกันไหม กับเวลาที่คุณนั่งดูผ่านทางโทรทัศน์หรือคอมพิวเตอร์อยู่ที่บ้าน

หากถามย้อนกลับไปว่าในขณะที่คนสมัยก่อนสามารถรับชมภาพยนตร์ผ่านทางจอฟ้าสีเหลี่ยมสีขาวผืนใหญ่ได้ตามงานวัดนั้น พวกเขาจะมีลักษณะการชมอย่างไร และจะมีความรู้สึกเช่นไร คุณคิดว่าความรู้สึกนั้นจะเหมือนหรือแตกต่างกับการดูละครผ่านทางโทรทัศน์ คอมพิวเตอร์ หรือโรงภาพยนตร์ในปัจจุบันหรือไม่อย่างไร

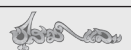

กำเนิดหนังและการฉายหนัง

เมื่อมีการจัดฉายภาพยนตร์เกิดขึ้นครั้งแรกของโลกที่กรุงปารีสประเทศฝรั่งเศส หลังจากนั้นประมาณ 2 ปี ในช่วงตอนปลายของรัชกาลที่ 5 ตอนต้นของรัชกาลที่ 6 ได้มีการนำภาพยนตร์จากต่างประเทศเข้ามาฉายในประเทศไทยทำให้คนไทยได้มีโอกาสชมเป็นครั้งแรก ถือได้ว่าเป็นนวัตกรรมความบันเทิงที่แปลกใหม่ของคนไทยสมัยนั้น โดยสถานที่ใช้ในการฉายคือโรงละครหม่อมเจ้าอลังการ จะสังเกตเห็นได้ชัดเจนว่าในช่วงระยะเวลาที่มีการฉายภาพยนตร์ครั้งแรกของโลกเกิดขึ้น เพียงแค่ระยะเวลาไม่นานคนไทยก็สามารถที่จะได้เห็นได้ดูภาพยนตร์ ซึ่งสมัยนั้นเราถือว่าประเทศไทยก็ได้มีการพัฒนาด้านเทคโนโลยีที่มีความรวดเร็วหรือพูดง่ายๆ ว่า “ทันโลก” หลังจากนั้นไม่นานก็ได้นำเอาภาพยนตร์ออกจัดฉายตามสถานที่โล่งแจ้ง และนี่ก็คือการนำเอาภาพยนตร์ที่ฉายอยู่ในโรงภาพยนตร์มาฉายตามสถานที่ต่างๆ และคนไทยเรียกมันว่า “หนังฉายกลางแจ้ง”

หลังจากนั้นหนังฉายกลางแจ้งก็เป็นมหรสพที่คนไทยให้ความนิยมชมชอบ ในสมัยก่อนหนังฉายกลางแจ้งไม่ได้เป็นแค่มหรสพที่ให้แต่ความบันเทิงเท่านั้น แต่ยังเป็นปัจจัยสำคัญที่จำเป็นในการดำรงชีวิตก็คือ การรับรู้ข่าวสารต่างๆ ทั้งข่าวสารในประเทศและข่าวสารจากต่างประเทศผ่านหนังหรือภาพยนตร์ ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของวิถีชีวิตการเป็นอยู่หรือสภาพแวดล้อมต่างๆ หนังฉายกลางแจ้งก็ได้ถ่ายทอดออกมาเป็นภาพให้คนสมัยก่อนได้เห็น ได้รู้ถึงวิถีชีวิตการการเป็นอยู่ของคนในประเทศและต่างประเทศ รวมถึงความเจริญรุ่งเรือง และสิ่งอื่นๆ ทำให้คนไทยในอดีตนั้นมีวิสัยทัศน์ในการมองโลกที่กว้างถึง สามารถจินตนาการผ่านภาพและเสียงจากหนังกลางแจ้งได้อย่างที่ไม่ต้องออกไปเห็นกับตา

หากมองกลับมาถึงสังคมไทยในปัจจุบัน ลองไปถามเด็กๆ ที่กำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาหรือมัธยมศึกษาว่าเคยเห็นหรือรู้จักหนังกลางแจ้งหรือเปล่า เด็กหลายคนคงตอบกลับมาด้วยคำถามว่า

“มันคืออะไร? มันเป็นอย่างไร? หนูไม่เคยเห็นไม่เคยรู้จักเลยคะ” น่าแปลกใจไหมละว่าสิ่งที่เคยมีบทบาท มีความสำคัญกับคนสมัยก่อน เมื่อถามเด็กรุ่นลูกรุ่นหลานเด็กกลับไม่รู้จักมันเลย

การเปลี่ยนแปลงของเครื่องฉายหนังกลางแปลง

ภาพและเสียงที่ทำให้คนดูหลงใหลไปกับเรื่องราวบนจอภาพที่ถูกฉายออกมาทางด้านหลังคนดูนั้นเป็นมาอย่างไร

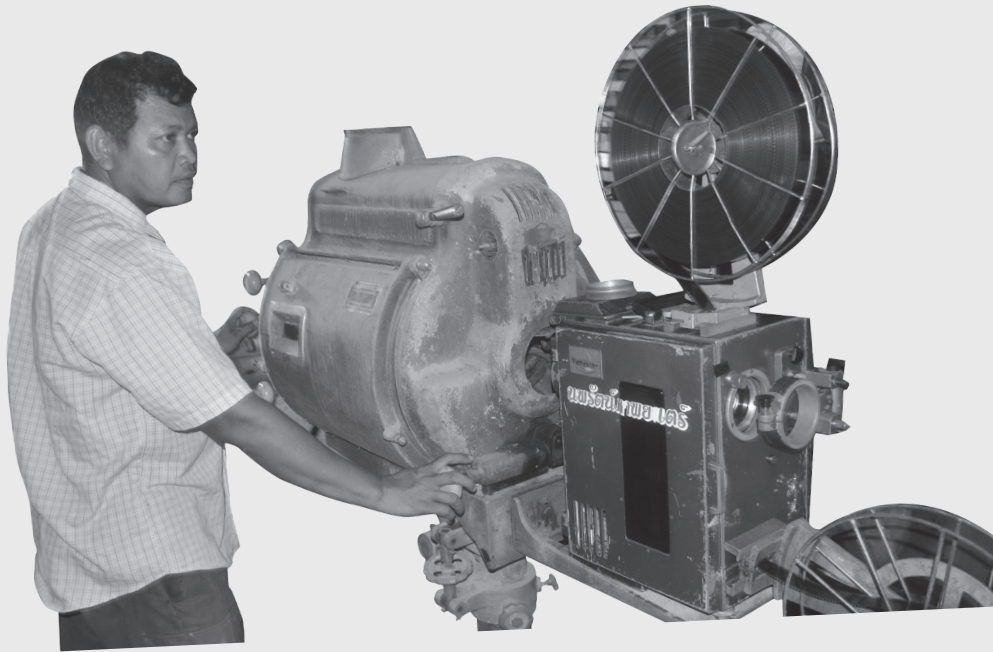
ในสมัยช่วงแรกๆ ที่มีหนังกลางแปลงเกิดขึ้น เครื่องฉายหนังกลางแปลงก็จะมีรูปแบบเล็กๆ มีความกะทัดรัดซึ่งอาจเรียกว่ารูปแบบฉบับกระเป๋าทู ในบางครั้งเครื่องฉายหนังกลางแปลงรูปแบบนี้ก็ได้ถูกนำไปใช้เป็นส่วนในการจัดการศึกษา จากคำบอกเล่าของนายสัญญาภรณ์กล่าวว่า “ในสมัยก่อนที่พ่อจำได้ก็มีลุงชา (คนฉายหนัง) แก่ได้ชื่อเครื่องฉายหนัง และสมัยนั้นเครื่องฉายหนังรุ่นนั้นเขาเรียกว่าเครื่องฉายหนังสิบหก จะต้องใช้เสียงคนพากย์ข้างนอก เครื่องมันจะติดกันหมดจะมีหัวเครื่องฉายและก็มีหัวไฟเล็กๆ ที่ให้แสงอยู่ข้างหลังเครื่อง” เครื่องฉายหนังมีขนาดเล็กใช้พลังงานไฟฟ้าน้อยเพราะหนังกลางแปลงจะถูกนำมาฉายตามหมู่บ้าน เป็นส่วนใหญ่ สมัยนั้นหมู่บ้านชนบทในประเทศไทยยังไม่มีไฟฟ้าใช้ ต้องอาศัยเรื่องปั่นไฟฟิล์มที่บันทึกเรื่องราวที่นำมาฉาย เพื่อให้ความสุขแก่คนดูนั้นจะมีขนาด 16 มิลลิเมตร หรือเรียกกัน

ว่าหนังสิบหก หนังสิบหกไม่สามารถบันทึกเสียงไว้ในเนื้อฟิล์มได้ จะต้องมีการพากย์เสียงข้างนอก เราเรียกคนพากย์หนังว่า “นักพากย์” และจุดนี้เองที่ทำให้หนังสิบหกมีมนต์เสน่ห์ทำให้ผู้คนจดจำและเล่าสืบต่อกันมาเกี่ยวกับนักพากย์กับหนังกลางแปลง

เมื่อวิวัฒนาการทางด้านเทคโนโลยีเกิดขึ้นก็มีการนำเทปคลาสสิกมาใช้แทนเสียงพากย์สด โดยการบันทึกเสียงจากนักพากย์เพียงครั้งเดียว นี่ก็เป็นอุปกรณ์ที่เพิ่มเข้ามาในส่วนเครื่องฉายหนังกลางแปลง แต่ในขณะเดียวกันสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งศาสตร์และศิลป์ก็ได้เลือนหายไปจากหนังกลางแปลง นั่นก็คือนักพากย์หนังกลางแปลง ยังคงเหลือไว้แค่นักพากย์ดั่งๆ เพื่อพากย์เสียงลงสู่เทปคลาสสิกเท่านั้น

หลายสิ่งหลายอย่างเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงยกระดับไปในทางที่ดีขึ้น พื้นที่ในหมู่บ้านชนบทเริ่มมีไฟฟ้าเข้ามาใช้ หนังฉายกลางแปลงก็มีการปรับเปลี่ยนเช่นกัน ซึ่งนายสัญญาภรณ์กล่าวว่า

เครื่องฉายหนังแบบใช้ถ่าน (เครื่องอาค)

(ภาษาใต้) “พอไฟฟ้าเข้ามาถึงบ้านเราสมัยนั้นก็เริ่มมีคนซื้อเครื่องฉายหนังกันมากขึ้น แต่ว่าไม่ใช่เครื่องฉายหนังสิบหก จะเป็นเครื่องฉายหนังแบบใหม่ เขาเรียกว่าเครื่อง ‘อาค’ เพราะบริษัทได้ผลิตฟิล์มหนังสามสิบห้าขึ้นมา หนังสิบหกก็ได้สูญไปเขาก็ได้เปลี่ยนเครื่องฉายสิบหกมาเป็นเครื่องอาค”

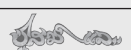
การพัฒนาปรับปรุงระบบของเครื่องฉายหนังกลางแปลงจะต้องพัฒนาเพื่อตอบสนองประสาทสัมผัสของคนดู ไม่ว่าจะเป็นด้านความคมชัดของภาพ ความดังของเครื่องขยายเสียงที่จะต้องทำให้คนดูประทับใจ ขนาดของจอที่ใหญ่ขึ้นทำให้เครื่องฉายหนังกลางแปลงใช้กำลังไฟฟ้าเพิ่มมากขึ้น เตาที่ใช้ผลิตแสงก็เป็นตัวสำคัญที่ทำให้ภาพที่ออกมามีความคมชัด แต่ก่อนหน้านี้จะใช้ในรูปแบบของถ่านเป็นลักษณะเหมือนแท่งดินสอไม้ยาวประมาณ 1 ฟุต เวลานำหัวบวกละหัวลบของถ่านทั้งสองก้อนมาชนกันจะเกิดแสงมหาศาล แต่ในปัจจุบันหาได้ยาก ส่วนใหญ่คนที่ทำหนังกลางแปลงนิยมใช้เตาแบบหลอดไฟ (หลอดซีนอล) ที่มีพลังงาน

แสงมากกว่าและสะดวกกว่าสำหรับการฉายหนัง

หากใครได้ดูหนังกลางแปลงในปัจจุบันจะเห็นได้ว่าเมื่อหนังเริ่มฉายจะไม่มีกราดตอน จะไม่เหลือเพียงแต่เสียงกับจอสีขาวที่ไม่มีภาพ ให้คนพบและสัมผัส เพราะได้มีการพัฒนาเปลี่ยนแปลงเครื่องฉายหนังเพื่อให้คนดูได้รรถรสในการดูหนังอย่างไม่ขาดตอน

หากใครดูหนังไทยบ่อยๆ จะเห็นว่าหนังส่วนใหญ่จะมีฉากเกี่ยวกับหนังกลางแปลงอยู่ด้วย บางในเรื่องอาจมีภาพให้เห็นเครื่องฉายหนังอย่างชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นเครื่องที่ฉายอยู่ในโรงภาพยนตร์หรือว่าเครื่องที่ฉายหนังกลางแปลงก็ตาม เพื่อที่จะถ่ายทอดออกมาให้เด็กรุ่นใหม่ที่ยังไม่เคยเห็นหนังกลางแปลงได้เห็น และบางเรื่องอาจถ่ายทอดถึงเครื่องฉายหนังที่ฉายอยู่ในโรงภาพยนตร์หรือโรงหนัง ผู้สร้างหนังคงจะมีจุดประสงค์เพื่อให้รู้และเข้าใจว่าเครื่องฉายหนังก็ยังคงฉายแบบใช้ฟิล์มเหมือนกับเครื่องฉายหนังสมัยก่อน

“เมื่อบอกกับเด็กสมัยใหม่ว่าหนังเรื่องนี้มี

หม้วน เด็กหลายคนก็ต้องงงๆ แล้วพูดว่าหนังเรื่องนี้ยาวจัง ที่บ้านมีแค่สองหม้วนหรือสองแผ่นเอง และทุกครั้งจะต้องอธิบายให้เด็กๆ ที่ให้ความสนใจและเข้ามาถาม หม้วนที่ว่าคือเป็นฟิล์มหนังที่ใช้กับเครื่องฉายบนโรงหนังและเครื่องหนังกลางแปลงเด็กๆ คงอาจคิดว่าเป็นแบบโปรเจกเตอร์ แต่ในบางครั้งผู้ใหญ่บางคนก็ยังคิดว่าหนังที่ฉายในโรงภาพยนตร์ไม่ได้ฉายด้วยฟิล์มแล้ว”

นายสัญญาเล่า

ถึงแม้ว่าในปัจจุบันเทคโนโลยีจะมีการก้าวหน้าสักเพียงไร หนังในโรงภาพยนตร์กับหนังกลางแปลงก็คงใช้เครื่องฉายแบบใช้ฟิล์มอยู่ ซึ่งทำให้หนังฉายกลางแปลงยังคงมีฟิล์มหนังใหม่ๆ ฉายอยู่ในอนาคต หากโรงภาพยนตร์ได้ยกเลิกการฉายหนังด้วยเครื่องฉายแบบใช้ฟิล์มแล้วหันมาใช้เครื่องฉายแบบดิจิทัลที่ไม่ต้องใช้ฟิล์ม หนังฉายกลางแปลงที่ยังคงใช้เครื่องฉายแบบฟิล์มอยู่ก็คงจะไม่มีฟิล์มหนังเรื่องใหม่ๆ ฉาย จะมีก็แค่ฟิล์มหนังเก่าๆให้นำมาวนเวียนเปลี่ยนฉายจนกว่ามันจะเปื่อยขาด เมื่อถึงเวลานั้นคงจะมีโอกาสน้อยมากที่จะมีคนมาดูหนังกลางแปลงและหนังกลางแปลงก็คงจะค่อยๆ เลือนหายไป ถ้าจะมีให้เห็นก็คงจะเป็น การจัดฉายในแบบฉายหนังกลางแปลงย้อนอดีตเพื่อสร้างในบรรยากาศเก่าๆ แบบผู้ใหญ่นั่งดูหนังกันเอง

เคล็ด (ไม่) ลับของการฉายหนังกลางแปลง

คนที่ฉายหนังกลางแปลงก็ถือเป็นบุคคลเบื้องหลังที่สำคัญอย่างยิ่ง ที่จะทำให้คนดูหลงใหลไปกับภาพและเสียงซึ่งถือเป็นมนต์เสน่ห์ของหนังกลางแปลง เพราะการฉายหนังแต่ละครั้งคนฉายจะต้องนำฟิล์มของหนังที่ฉายเสร็จแล้วมากกรอกลับเหมือนเดิม การกรอฟิล์มหนังก็จะต้องมีเคล็ดลับวิธีการกรอที่

ถูกต้อง เพราะถ้าหากกรอผิดจะทำให้หนังที่ฉายออกมานั้นไม่เกิดเสียง หรือฟิล์มหนังที่กรอผิดนั้นจะทำให้หนังที่ฉายออกมามีลักษณะเป็นภาพกลับหัว ซึ่งการนำฟิล์มใส่เข้าไปในหัวเครื่องฉายนั้นจะวางฟิล์มในลักษณะกลับหัว เลนส์ของเครื่องฉายจะเป็นตัวทำให้ภาพที่ฉายขึ้นบนจอเป็นภาพแบบปกติหนังแต่ละเรื่องจะมีความยาวประมาณ 6 หม้วน หนังที่มีเนื้อเรื่องมากความยาวสูงสุดจะไม่เกิน 9 หม้วน จากคำบอกเล่าของนายสัญญา ก็ทว่า นักฉายหนังกลางแปลงชาวนครศรีธรรมราช เล่าว่า “หนังที่มีความยาวมาก ส่วนใหญ่จะเป็นหนังแนวประวัติศาสตร์ที่เคยนำมาฉายก็จะเป็นเรื่อง สุริโยทัยตำนานสมเด็จพระนเรศวร”

คนฉายหนังจะต้องมีความชำนาญเป็นพิเศษ เพราะการฉายหนังกลางแปลงต้องเน้นถึงคุณภาพของการฉาย จุดที่คนฉายจะต้องเน้นเป็นพิเศษคือการเปลี่ยนหม้วนหนังในแต่ละหม้วน ซึ่งจะต้องทำในขณะที่หนังกำลังฉายอยู่ คนฉายจะต้องกะประมาณความยาวของฟิล์มที่ฉายอยู่ในการที่จะสาวฟิล์มออก (เป็นขั้นตอนหนึ่งในการเปลี่ยนหม้วนหนัง) แล้วนำฟิล์มหม้วนต่อไปมาต่อเพื่อฉายลงสู่จอ ถ้าหากคนฉายหนังทำการเปลี่ยนหม้วนหนังช้าก็ทำให้หนังที่ฉายขาดตอน และถ้าหากไม่มีความชำนาญในการเปลี่ยนหม้วนหนัง อาจทำให้ฟิล์มหนังขาดออกจากกันหรือทำให้ฟิล์มเข้าไปจุกอยู่ในเครื่องฉาย ซึ่งถ้าเป็นเช่นนี้ก็จะทำให้เครื่องฉายหนังพังได้

อย่างไรก็ดี ความต่อเนื่องของภาพเคลื่อนไหวก็ขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพของเครื่องฉายด้วย นายสัญญาได้เล่าถึงวิธีการดูแลรักษาเครื่องฉายไว้ว่า “การฉายหนังนั้นจะต้องทำการดูแลรักษาหัวเครื่องฉายด้วยโดยการหมั่นดูแลทำความสะอาด

นายสัตยา สอนเทคนิควิธีการกรอหนัง

การกรอหนัง

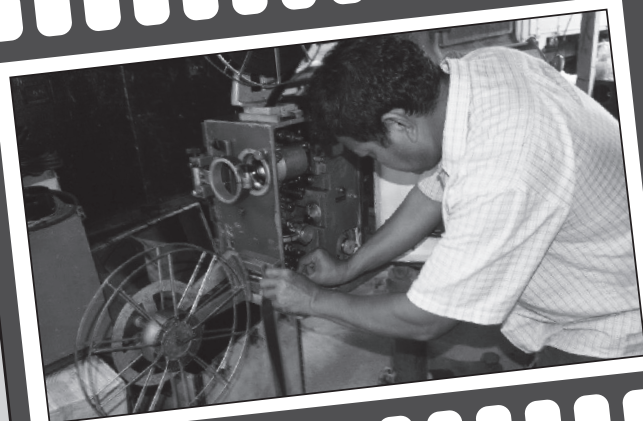
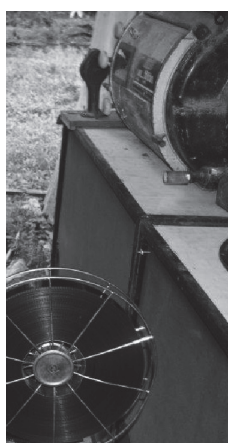
ปิดฝุ่นหลังใช้งานทุกครั้ง และจะต้องใส่น้ำมันหล่อลื่น ก่อนฉายทุกครั้งด้วย เพื่อช่วยลดการเสียดสี ของเฟืองเครื่องฉาย จึงจะช่วยยืดอายุการใช้งาน ของเครื่องฉายทำให้ใช้งานได้นานและสิ้นเปลืองมากขึ้น”

เครื่องฉายหนังที่ใช้เตาถ่านนั้นจะต้องมีการหมุนถ่านให้จ่อกันเพื่อให้เกิดแสง ถ้าคนฉายหนัง หมุนถ่านไม่ตรงกับโฟกัสของแสงจะทำให้ภาพที่ฉายออกมานั้นไม่ชัด และเมื่อมีการเปลี่ยนม้วนหนัง ในแต่ละครั้งก็จะต้องหมุนถ่านให้เวลาพอดีกับการเปลี่ยนม้วน บางครั้งต้องกลับมาหมุนในระหว่างการเปลี่ยนม้วนเพื่อไม่ให้แสงดับ มิฉะนั้นหนังที่ฉายออกไปจะมีแค่เสียงไม่มีภาพ ซึ่งการใช้เครื่องฉายหนังที่ใช้เตาถ่านเมื่อต้องเปลี่ยนม้วนจะสร้างความยุ่งยากให้กับคนฉายหนังเป็นอย่างมาก

นายสัตยาเล่าอีกว่า “การเปลี่ยนม้วนฟิล์มหนังแต่ละครั้งจะต้องมีคนหันมามองที่คนฉาย

ถ้าเป็นคนฉายหนังที่เพิ่งหัดใหม่หรือนานๆ ฉายครั้ง ก็จะมีการตัวสั่น ไม่มั่นใจ กลัวทำพลาด ซึ่งอาจทำให้ฟิล์มหนังที่เปลี่ยนหลุดและจะทำให้หนังหยุดฉาย”

ในยุคต่อมาก็ได้มีการเปลี่ยนแปลงเครื่องฉายหนัง จากที่เป็นเตาถ่านก็เปลี่ยนมาใช้แบบเตาหลอด ทำให้การฉายหนังมีคุณภาพมากขึ้น หนังที่ฉายก็จะฉายแบบไม่หยุดชะงัก แสงบนจอภาพก็ไม่วูบวาบ คนฉายจะรอทำการเปลี่ยนม้วนฟิล์มเพียงอย่างเดียว ระยะเวลาการฉายในแต่ละม้วนนั้นก็ประมาณ 15-20 นาที ซึ่งในระหว่างที่หนังกำลังฉายอยู่นั้น คนฉายหนังไม่จำเป็นต้องยืนเฝ้าอยู่ตลอดเวลา สามารถลงเดินไม่ไหนมาไหนได้ จะแตกต่างกับการใช้เครื่องฉายหนังแบบเตาถ่านที่ต้องคอยหมุนถ่านอยู่ตลอดเวลา แต่ลักษณะการฉายของเครื่องก็จะเหมือนเดิมทุกอย่างไม่เปลี่ยนแปลง

วิธีสืฟิ์มในเครื่องฉายหนัง

ความรู้สึกของคนฉายหนัง

ความรู้สึกของคนฉายหนังที่มีต่อหนังกลางแปลง
“คนฉายหนังส่วนใหญ่ก็จะชอบบรรยายกาศของ
ความสนุกสนานชอบฟังเพลงหรือเปิดเพลงให้
คนอื่นฟัง ชอบมองผู้คนที่เดินเข้ามาในบริเวณที่
เราตั้งเครื่องฉาย ชอบเวลาที่ได้เห็นผู้คนพูดคุย
ทักทายกันอย่างสนิทสนม ชอบเวลามองไปเห็นจอ
สีขาวที่สะท้อนภาพออกมา มันทำให้มีความรู้สึก
ผูกพัน และก็จะรู้สึกดีเมื่อเห็นคนที่มาดูหนังนั่งดู
อย่างมีความสุข รู้สึกดีที่ได้เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้
พวกเขามีความสุข แม้จะเป็นเวลาเพียงเล็กน้อย”
แต่บางครั้งการทำงานแบบนี้ก็อาจถูกมองจากคนใน
สังคมว่า “ก็แค่เด็กฉายหนัง” ซึ่งทำให้พวกเขาหลายๆ
คนรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ

จากคำบอกเล่าของนายสัญญากล่าวว่า “ถึงแม้
ในปัจจุบันหนังกลางแปลงจะไม่ค่อยได้รับความนิยม
มากนัก แต่ผมก็จะยังคงทำอาชีพฉายหนังกลางแปลง
ต่อไปเรื่อยๆ เพราะผมรู้สึกผูกพันกับการทำหนัง

กลางแปลงที่ทำมานานกว่า 30 ปีแล้ว ผมไม่ได้
ทำหนังกลางแปลงในเชิงธุรกิจแต่ผมทำหนังกลาง
แปลงในเชิงอนุรักษ์ครับ” นายสัญญายังบอกอีกว่า
เขาอยากอนุรักษ์หนังกลางแปลงไว้ให้เด็กสมัยใหม่
ได้ดู ได้รู้จัก เขาจะทำหนังกลางแปลงให้นานที่สุด
เท่าที่จะทำได้

กว่าจะเป็นหนังกลางแปลง

บริษัทโคลิเซียมฟิล์มเป็นบริษัทผลิตฟิล์มที่
ถือลิขสิทธิ์ทั้ง 14 จังหวัดของภาคใต้ เป็นบริษัท
ที่หน่วยฉายหนังกลางแปลงทุกหน่วยในภาคใต้
จะต้องไปเช่าฟิล์มหนังออกไปฉาย จากคำบอก
เล่าของ นายสัญญาเล่าว่า “จะเห็นได้ว่าในปัจจุบัน
คนที่ทำหนังกลางแปลงในภาคใต้แทบจะไม่ทำ
หนังกลางแปลงในเชิงธุรกิจ จะมีก็แค่เชิงอนุรักษ์
ซึ่งจะต่างจากภาคอีสานที่ยังมีการทำหนังกลางแปลง
ในเชิงธุรกิจ เนื่องจากบริษัทที่ให้เช่าฟิล์มหนังใน
ภาคอีสานยังเปิดให้เช่าฟิล์มในราคาที่ไม่สูงนัก
แต่ในขณะที่บริษัทที่เปิดให้เช่าฟิล์มหนังในภาคใต้มี

การตั้งราคาการเช่าฟิล์มหนังสูงกว่าภาคอีสานหลายเท่าตัว บางเรื่องถ้าเป็นเรื่องใหม่เป็นหนังทำเงินจะมีราคาสูงถึง 10,000 บาทต่อคืน ทำให้จำนวนของการนำหนังกลางแปลงออกฉายในภาคได้นั้นน้อยลง”

ย้อนกลับมาในช่วงปี พ.ศ.2530-2540 ในช่วงนั้นการเช่าฟิล์มไปฉายในแต่ละครั้งจะมีราคาที่ไม่แพง ในช่วงนั้นบริษัทยังมีการให้นำฟิล์มหนังออกไปฉายหรือฉายล่อมั่ว โดยไม่ต้องราคาฟิล์มตายตัวแต่จะเป็น การแบ่งเปอร์เซ็นต์ตามรายได้ของแต่ละคืน ทำให้ผู้ทำหนังกลางแปลงสามารถฉายหนังรูปแบบธุรกิจได้ในระยะเวลาหนึ่ง นายสัญญายังเล่าอีกว่า “ผู้ทำหนังเรในช่วงนั้นจะมีการแข่งขันกันทางระบบของเครื่องฉายหนังเป็นอย่างมาก เพื่อเอาใจคอหนังหรือลูกค้า” เมื่อจำนวนของหน่วยฉายหนังกลางแปลงที่ออกเร่ขายมีมากขึ้นทำให้คนดูในบางคืนน้อยลง จึงทำให้คนฉายหนังและบริษัทที่ให้เช่าฟิล์มหนังมีรายได้น้อยลงจนไม่คุ้มกับการลงทุนในการฉายหนังแต่ละคืน

เมื่อหลังจากปี พ.ศ. 2540 บริษัทก็ยกเลิกการให้เช่าหนังแบบแบ่งเปอร์เซ็นต์ แต่จะให้เช่าแบบคิดราคาต่อคืน และก็จะเริ่มกดราคาผู้ที่เช่าฟิล์มหนังโดยจะให้เช่าแต่หนังเก่า หรือหนังที่คนไม่ค่อยชอบดูต่อมาราคาเช่าหนังก็ค่อยๆ เพิ่มขึ้น เพราะในช่วงนั้นจะมีหนังในรูปแบบแผ่นดีวีดีเพิ่มเข้ามา

ผู้ที่ทำหนังกลางแปลงส่วนใหญ่จะยกเลิกการทำหนังกลางแปลงเพราะบริษัทเปิดให้เช่าฟิล์มโดยวิธีการคิดราคาเช่าต่อคืน และมีการโกงราคาเช่าที่สูงกว่าปกติหลายเท่าตัว ยิ่งเป็นฟิล์มหนังใหม่ราคาก็จะยิ่งสูงขึ้น บางเรื่องมีราคาสูงเกินความเป็นจริง คนทำหนังกลางแปลงจึงไม่สามารถเช่าหนังใหม่ๆ ไปฉายได้ และเมื่อนำหนังเก่าไปฉายก็ส่งผลให้ในแต่ละคืนมีคนมาดูน้อยมากเพราะหลายคนเคยดูแล้ว ถ้าใครไม่ค่อยจะมี อีกทั้งยังไม่ค่อยมีเจ้าภาพรับหนังไปฉาย จึงทำให้มีรายได้น้อยลงกว่าเดิมมาก ทำให้หนังกลางแปลงถูกมองว่าเป็นส่วนเกิน จะรับมาฉายทำไมเมื่อไม่มีคนดู

ในขณะที่ภาคอีสานหรือภาคอื่นๆ ยังมีการรับหนังการแปลงมาฉายตามงานวัดหรืองานต่างๆ แม้

กะเป๋าสีฟิล์มหนัง

หลายแห่งราคาที่รับงานเท่ากันกับงานหนังกลางแปลงในภาคใต้ แต่คุณภาพของหนังจะต่างกันโดยสิ้นเชิง ส่วนใหญ่เป็นหนังที่เพิ่งออกจากโรงภาพยนตร์ ทำให้ในแต่ละครั้งที่น่าไปฉายมีคนมาดูเยอะพอสมควร ทำให้เจ้าภาพพึงพอใจในความสนุกและความใหม่ที่นำเสนอของหนังและปริมาณคนดู เจ้าภาพที่รับหนังกลางแปลง ก็เพราะชอบบรรยากาศและชอบที่ไม่ทำให้เกิดความวุ่นวายซึ่งไม่เหมือนกับดนตรีหรือมหรสพอื่นๆ แต่ในเมื่อหนังกลางแปลงที่รับมามีแต่หนังเก่าฉายถ้าจะเป็นหนังใหม่ราคาก็แพง มีน้อยนักที่เจ้าภาพจะเลือกนำหนังใหม่มาฉาย (หนังที่ยังไม่ออกดีวีดี) เพราะเมื่อฟิล์มมีราคาสูงมาก การรับหนังก็จะมีราคาสูงตามไปด้วย จากที่เคยรับหนังกลางแปลงเจ้าภาพก็หันไปเลือกมหรสพที่คนดูนิยมและเป็นการช่วยเหลือศิลปิน เช่น หนังตะลุง มโนราห์ ลิเก ซึ่งมหรสพประเภทนี้ไม่ก่อให้เกิดความวุ่นวายเพราะเป็นการแสดงออกถึงศิลปวัฒนธรรม

ในส่วนของการราชการก็ยังเล็งเห็นถึงความสำคัญของหนังกลางแปลง เพราะในวันที่ 5 ธันวาคม หรือวันที่ 12 สิงหาคม ของทุกปี จะมีการนำหนังฉายกลางแปลงไปฉายเทิดพระเกียรติที่หน้าเมืองทุกจังหวัด ในสมัยก่อนจะมีบริษัทเอกชนรับไปฉาย หากไม่มีใครรับไปฉายคนฉายก็นำหนังกลางแปลงไปฉายเทิดพระเกียรติเอง ในปัจจุบันจะมีหน่วยราชการมารับไปฉาย นายสัญญา เล่าว่า “ในปี พ.ศ.2553 มีการสร้างหนังเพื่อฉายเทิดพระเกียรติสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว โดยจัดฉายในวันที่ 5 ธันวาคม 2553 มีการฉายหนังกลางแปลงเทิดพระเกียรติในทุกจังหวัดของประเทศไทย”

การฉายหนังและดูหนังกลางแปลงที่เปลี่ยนไป

เมื่อเสียงประกาศจากลำโพงฮอนของรถหนังกลางแปลงเริ่มดังขึ้น “วันนี้คืนนี้ฉายที่นี้แน่นอน” คนฉายหนังก็เร่งรีบติดตั้งเครื่องฉายหนังเพื่อแข่งขันกับเวลาที่ใกล้เข้ามาทุกขณะ แสงแดดอ่อนๆ ในยามเย็นก็ค่อยๆ เลือนหายไป ในขณะที่ผู้คนที่กำลังรีบทำภารกิจของตัวเองอย่างลุลือ ลุกลง ด้วยความดีใจที่ค่าคืนนี้มีหนังกลางแปลงมาตั้งฉายในหมู่บ้านของตนเอง

จากคำบอกเล่าของนายสัญญา เล่าว่า “บรรยากาศของหนังเร่หรือหนังล้อมผ้าในช่วงที่บ้านเรือนเกือบทุกหลังยังไม่มีโทรทัศน์ไว้ดูภายในบ้าน หนังเร่ในช่วงนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญของคนในบ้านนอก ในยุคนั้นหนังฉายกลางแปลงส่วนใหญ่จะอยู่ในรูปแบบของหนังเร่หรือหนังล้อมผ้า คนทำหนังกลางแปลงส่วนใหญ่ไม่จำเป็นต้องรับงาน เพราะในช่วงนั้นหนังกลางแปลงสามารถเปิดฉายล้อมวิก โดยเก็บเงินจากคนที่เข้ามาชม พอที่จะสามารถเลี้ยงตัวเองและครอบครัวได้”

แสงจากตะเกียงหรือไฟฉายที่พุ่งตรงมายังสถานที่ฉายหนังกลางแปลงราวกับแมลงเม่าบินเข้ากองไฟ เสียงฝีเท้าที่รีบก้าวเข้ามาด้วยความ

รับเร่ง เสียงประกาศจากหน้าวิกหนังที่พูดเร้าอารมณ์ ทำให้ผู้คนเข้าสู่ภายในโรงภาพยนตร์ชั่วคราวที่กันด้วยผ้าหรือทางมะพร้าวเร็วขึ้น “เร่เข้ามาเร่เข้ามา มาถึงกันแล้วก็รีบซื้อบัตรซื้อตั๋วเข้าสู่ภายในเพื่อจับจองที่นั่งให้เหมาะกับสายตาของท่านเพื่อดูภาพยนตร์ในค่ำคืนนี้” ผลงานเสียงทักทายปราศรัยของผู้คนหน้าวิกหนัง รอยยิ้มที่มอบให้กันอย่างมีความสุขซึ่งเป็นภาพที่น่าจดจำอย่างยิ่ง

ในสมัยปัจจุบันภาพเหตุการณ์ความรู้สึกเหล่านี้อาจยากที่จะสัมผัสได้แล้ว แม้กระทั่งงานวัดหรืองานสวนสนุกต่างๆ ก็มีแต่การชกต่อยกันทะเลาะกันหน้าเวทีคอนเสิร์ตของวัยรุ่น ซึ่งเป็นภาพที่น่ากลัวและน่าเศร้าสลดใจ เมื่อเปรียบเทียบกับวิถีชีวิตของคนในสมัยก่อน นี่คือการเปลี่ยนแปลงไปของวิถีชีวิตของคนในสังคมปัจจุบัน

แสงจากเครื่องฉายหนังที่ส่องขึ้นฟ้านั้นก็เป็นสัญลักษณ์บอกว่า เวลานี้ก็ถึงเวลาการฉายภาพยนตร์แล้ว คนที่อยู่ภายนอกให้รีบเข้าสู่ภายในเพื่อดูภาพยนตร์ (เครื่องฉายหนังสมัยนั้นจะเป็น

เครื่องฉายหนังสิบหก)

หลังจากเสียงเพลงสุดท้ายจบลงคนที่มาดูหนังก็เข้าสู่โรงภาพยนตร์ชั่วคราวเป็นที่เรียบร้อยแล้ว หลังจากนั้นภาพยนตร์ตัวอย่างก็ฉายลงสู่จอภาพยนตร์ ก่อนที่จะดูหนังเรื่องทุกคนที่อยู่หน้าจอหนังก็จะต้องลุกขึ้นยืนตรงเมื่อได้ยินเสียงเพลงสรรเสริญพระบารมี เพื่อเป็นการแสดงความเคารพพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และเมื่อมองเห็นภาพที่พระเจ้าอยู่หัวของเราทรงพระราชกรณียกิจเพื่อปวงชนชาวไทยที่ฉายอยู่บนจอภาพยนตร์ สีหน้าทุกคนก็เต็มไปด้วยความปราบปลื้มยินดี เมื่อหันมองดูธงชาติที่กำลังปลิวไสวอยู่ด้านบนของจอ แววดตาของคนดูก็เต็มไปด้วยความจงรักภักดีต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

เสียงหัวเราะเฮฮาด้วยความตลกของหนังที่ฉายได้สร้างบรรยากาศให้คนในวิกหนัง ให้เป็นกันเองมากยิ่งขึ้นจากคนรอบข้าง เสียงให้เมื่อมีหนังขาดตอนหรือหยุดฉายด้วยเครื่องฉายหนังมีความขัดข้อง ซึ่งถือเป็นเรื่องธรรมดาของยุคนั้น สร้างความครึกครื้นภายในวิกหนังเป็นอย่างมาก

ก็ถือว่าเป็นบรรยากาศการนั่งดูหนังกลางแปลงในตอนหนึ่งที่ขาดหายไปไม่ได้ต้องเก็บมาแล้ว

ปากที่ค่อยๆ เคี้ยวตัวตมมือทั้งสองข้างก็ปาเปลือกกล้วยไสคนข้างๆ เป็นการหยอกล้อกัน บางคนก็นั่งจับจ้องดูหนังอย่างไม่คลาดสายตา อาจเป็นเพราะหนังที่ดูอยู่นั้นต้องเสียค่าบัตรผ่านประตูจากค้ายกแล้วของนายสัญญาบอกว่า “ในช่วงที่ทุกคนเสร็จภารกิจจากการทำนา หนังกลางแปลงตอนนั้นจะฉายกันจนถึงรุ่งสางของอีกวันหนึ่ง”

แม้ลมหนาวจะพัดมา อากาศจะหนาวเย็นหรือแม้กระทั่งน้ำค้างที่ร่วงหล่นลงก็ไม่ได้ถือเป็นอุปสรรคเลยสำหรับพวกเขา เพราะได้รับไออุ่นจากผ้าห่มที่นำมาเป็นเครื่องกันหนาว เสื้อที่นำมารองนั่งและคนที่นั่งดูอยู่ข้างๆ ไม่ว่าจะเป็นสามี ภรรยา ลูกเพื่อน หรือแฟน ทำให้พวกเขาสามารถนั่งดูหนังกลางแปลงได้จนถึงรุ่งสาง พอฟ้าสว่างพวกเขาก็พากันดูพระอาทิตย์ขึ้นตอนรับวันใหม่ที่สดใส

นายสัญญาได้เล่าไว้อีกว่า “หนังเร่สมัยก่อนจะตั้งหลักปักจ่อฉายกันเป็นเวลาหลายคืน จนกว่าคนดูหนังเริ่มน้อยลง นิยมเร่ฉายไปตามหมู่บ้านที่

เป็นจุดส่วนรวมของชุมชน”

คนในสมัยก่อนอยากให้หนังกลางแปลงฉายอยู่ในหมู่บ้านของพวกเขาหลายๆ ก็ได้ชวนกันมาดูหรือบางคนก็ได้สลับสับเปลี่ยนกันมาดู เพื่อให้หนังฉายได้ปักหลักในหมู่บ้านหลายๆ วัน ถือว่าเป็นการสร้างความสุขสนานครึกครื้นให้กับคนในชุมชน

เมื่อความเจริญเข้ามาในหมู่บ้านชนบท บ้านทุกหลังเริ่มมี วิทยุ โทรทัศน์ หรือแม้กระทั่งเครื่องเล่นวีดีโอ บรรยากาศของหนังเร่หรือหนังล้อมผ้าก็เริ่มเลือนหายไป เหตุเพราะบทบาทที่ลดลง ภาพบรรยากาศจอผ้าสีขาวๆ ที่กั้นด้วยทางมะพร้าวหรือผ้ากั้นวิกหนังก็ยากที่จะพบเห็น

อย่างไรก็ตามบรรยากาศเหล่านี้ก็ไม่ได้เลือนหายไปเสียทีเดียว แต่จะกลายเป็นหนังกลางแปลงที่ไม่มีผ้ากั้นหรือทางมะพร้าวกันเป็นวิกหนัง จะมีแค่จอหนังกับเครื่องฉายหนัง ซึ่งบรรยากาศการนั่งดูส่วนใหญ่จะเป็นบรรยากาศของงานวัด ซึ่งเป็นงานฉายหนังฟรี

“ในช่วงนั้นหนังเร่จะไม่ค่อยออกฉายกันวิกแล้ว จะมีก็ส่วนน้อยด้วยปัจจัยหลายอย่างทำให้

สมัยก่อนการดูหนังกลางแปลงถือว่าเป็นสิ่งดีสิ่งหนึ่งที่สามารถทำให้คนในหมู่บ้านที่ได้ดูหนังกลางแปลงเรื่องเดียวกันมีความรู้สึกนึกคิดคล้ายๆ กัน การดูหนังแต่ละเรื่องทำให้คนดูได้ข้อคิดได้คติเตือนใจอย่างมาก หนังกลางแปลงถือเป็นสิ่งที่ทำให้สังคมสมัยก่อนเกิดความสงบสุขไม่ซึ่งดีชิงเด่น เพราะการที่ผู้คนได้ดูหนังเรื่องเดียวกันไปพร้อมๆ กัน ก็ทำให้คนดูเกิดอารมณ์ความรู้สึกที่คล้ายๆ กัน ทำให้คนที่อยู่ร่วมกันมีข้อคิดและคติที่เหมือนกัน

ต้องรอเจ้าภาพให้มารับไปฉายในงาน แต่ก็มีอีกทางเลือกหนึ่งที่หนังฉายกลางแปลงสามารถฉายได้โดยไม่ต้องมีคนรับคือจะเป็นในรูปแบบของหนังขายยา” นายสัญญาเล่า

หนังกลางแปลงก็ได้เปลี่ยนแปลงมาสู่อีกบรรยากาศหนึ่ง ซึ่งก็ยังคงมีมนต์เสน่ห์ของหนังกลางแปลงเพราะหนังกลางแปลงก็ยังคงสร้างความบันเทิงให้ผู้คนที่ได้รับชมได้ในระดับหนึ่ง

หากต้องการดูหนังฉายกลางแปลงจะต้องรอให้วัดข้างบ้านมีงานหรืออาจมีหนังกลางแปลงมาฉาย การดูหนังกลางแปลงในงานวัดจะไม่มีการกันวิกเก็บเงิน สามารถดูได้อย่างอิสระ หนังที่นำมาขายเป็นหนังที่เคยฉายมาแล้วไม่ใช่หนังใหม่แต่ก็ไม่เก่ามากเกินไป ทำให้มีคนดูน้อยลงบรรยากาศของคนดูไม่ค่อยครึกครื้น เมื่อเทียบกับหนังเร่หรือหนังล้อมผ้าสมัยก่อน ส่วนที่ทำให้คนดูเหลือน้อยก็อาจเป็นบรรยากาศในงานที่มีมหรสพมากมาย หรือแม้กระทั่งร้านค้า ของเล่นที่คล้ายสวนสนุกที่ดึงดูดความสนใจหนุ่มสาวได้มากกว่า

แต่ในขณะที่หนังฉายขายยาออกฉายหนังตามหมู่บ้านในชนบท ภาพที่เคยเห็นหรือจากคำบอกเล่าก็กลับมาให้เห็นอีกครั้งอาจจะไม่

เหมือนเดิมตรงที่หนังฉายขายยาไม่มีผ้ากันเป็นวิก แต่ภาพบรรยากาศการมานั่งดูหนังก็ยังคงเหมือนเดิมไม่ว่าจะเป็น การพูดคุย ทักทายของผู้คน ยายที่นั่งผิงขนมจากหรือแม้กระทั่งร้านขายของกินต่างๆ ในช่วงนั้นอาจไม่แสงตะเกียงเหมือนแสงหิ่งห้อยแต่จะเป็นแสงของไฟฉายกับแสงไฟจากกรณมอเตอร์ไซด์แท่น

จากคำบอกเล่าของนายสัญญาเล่าว่า ในช่วงปี พ.ศ.2549 มีเพื่อนที่ทำหนังกลางแปลงอยู่ที่ภาคอีสานได้นำหนังกลางแปลงมาฉายในรูปแบบหนังขายยา ได้มาฉายที่ภาคใต้และได้เข้ามาฉายในเขตของจังหวัดนครศรีธรรมราช ยานำมาขายจะเป็นยาแก้ปวดเมื่อย ยาสมุนไพรบำรุงร่างกาย ขายในราคาขวดละ 100 บาท ซึ่งจะเลือกสถานที่ฉายในที่กันดารห่างไกลความเจริญ ประชาชนในหมู่บ้านค่อนข้างเยอะ ส่วนใหญ่จะฉายตามหมู่บ้านมุสลิม ที่ทำการประมง มีการจัดฉายกันหลายคืนโดยมีตัวกำหนดอยู่ที่ยอดขายยาในแต่ละคืน เพราะเมื่อขายยาได้น้อยลง ถ้าไรที่ได้ก็น้อยลง จึงต้องมีการเปลี่ยนสถานที่ฉายหนังใหม่

รูปแบบของหนังขายยาในครั้งนั้นก็ไม่ได้ต่างกับหนังเร่หรือหนังล้อมผ้าที่มีตัวกำหนดการฉายของ

แต่ละคืน หนังสือยายจะมีการประกาศให้คนในหมู่บ้านรู้เพียงครั้งเดียว เมื่อมีคนมาดูในคืนแรกก็จะได้บอกต่อๆ กันไปบรรยากาศของหนังสือยายยายจะมีความเป็นเอกลักษณ์ของตัวเอง คือ เมื่อหนังสือยายได้ครึ่งเรื่องหรือคนดูกำลังมันจะมีเสียงโห่ดังขึ้นตัวความขัดใจเมื่อหนังสือยายแต่เป็นบรรยากาศที่หลายคนต้องการสัมผัสแค่ได้มาโห่หรือได้ฟังเสียงโห่ก็พอแล้ว หลังจากนั้นเสียงประกาศจากรถหนังสือยายก็ประกาศดังขึ้นเพื่อขยาย คนที่อยากดูหนังต่อก็รีบกันซื้อยา หากยายยาก็จะประกาศขายต่อในคืนต่อไป คนที่อยากใหหนังสือยายยายต่อในคืนต่อไปก็จะช่วยกันซื้อ ซึ่งเป็นเคล็ดลับของหนังสือยาย

สมัยก่อนการดูหนังกลางแปลงถือว่าเป็นสิ่งดี สิ่งหนึ่งที่สามารถทำให้คนในหมู่บ้านที่ได้ดูหนังกลางแปลงเรื่องเดียวกันมีความรู้สึกนึกคิดคล้ายๆ กัน การดูหนังแต่ละเรื่องทำให้คนดูได้ข้อคิดได้คติเตือนใจอย่างมาก หนังสือกลางแปลงถือเป็นสิ่งที่ทำให้สังคมสมัยก่อนเกิดความสงบสุขไม่ซึ่งดีชิงเด่น เพราะการที่ผู้คนได้ดูหนังเรื่องเดียวกันไปพร้อมๆ กัน ก็ทำให้คนดูเกิดอารมณ์ความรู้สึกที่คล้ายๆ กัน ทำให้คนที่อยู่ร่วมกันมีข้อคิดและคติที่เหมือนกัน บางครั้งหากคืนไหนที่ใครไม่ได้ไปดูหนังกลางแปลงก็จะมีคนที่บ้านหรือเพื่อนบ้านที่ไปดูมาเล่าให้ฟัง ประมาณว่า 'เมื่อคืนไปดูหนังกลางแปลงมา ในเรื่องมีตากับยายที่เลี้ยงหลานโดยลูกสาวทิ้งไว้ให้เลี้ยง น่าเอ็นดูมาก' บางครั้งการเล่าของผู้เล่านั้นอาจทำให้คนที่ฟังเข้าใจถึงอารมณ์มากกว่าการไปนั่งดูหนังเสียอีก นายสัญญาเล่า

เมื่อสังคมบ้านเมืองในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลง

พัฒนา วิถีชีวิตของคนในสังคมก็ต้องเปลี่ยนแปลงไปเหมือนกัน แม้กระทั่งการดูหนังของคนในปัจจุบันก็สามารถดูผ่านหน้าจอโทรทัศน์หรือคอมพิวเตอร์ก็มีความเปลี่ยนแปลงหรือแตกต่างไปจากเดิม ในบางครั้งการดูหนังสมัยก่อนอาจจะเน้นด้านบรรยากาศ แต่ในปัจจุบันคนดูเน้นไปที่ตัวบทหรือเนื้อเรื่องมากกว่า

เมื่อบทบาทของคนดูเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมหนังกลางแปลงก็คงจะเปลี่ยนแปลงสู่เทคโนโลยีสมัยใหม่ที่ตอบสนองคนดูได้ดีกว่าและทันสมัยทันสมัยกว่าว่าจะเป็นในรูปแบบของหนังแผ่นหรือหนังที่นิยมโหลดกันทางอินเทอร์เน็ต ซึ่งทำให้การดูหนังสามารถดูง่ายขึ้นและรวดเร็วจะดูเวลาไหนที่ไหนก็ได้

บทสรุป

จอภาพยนตร์ที่ตั้งอยู่ในโรงภาพยนตร์ เป็นจุดรวมความสนใจของคนที่มาดู ก็คงไม่ต่างไปจากจอหนังยายกลางแปลง แก้อ้อเบาะนี่มู หูๆ ในโรงภาพยนตร์ก็คล้ายกันกับสิ่งที่ผู้คนในสมัยก่อนนำมาปูรองนั่งเพื่อดูหนังกลางแปลงแอร์เย็นๆ ในโรงภาพยนตร์ก็คงไม่เย็นสบาย ให้ความรู้สึกดีได้ไม่เท่ากับลมหนาว ที่พัดผ่านเวลานั่งดูหนังกลางแปลงที่มีดวงดาวพราวระยับอยู่บนฟากฟ้า ทุกสิ่งทุกอย่างที่ปรากฏให้เราได้เห็นในปัจจุบัน ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงมาจากอดีตทั้งสิ้น

เมื่อกาลเวลาหมุนเวียนเปลี่ยนไป สิ่งต่างๆ บนโลกใบนี้ก็ย่อมต้องเปลี่ยนแปลงไปไม่ว่าจะเป็นอายุที่มากขึ้น ความรับผิดชอบที่เพิ่มขึ้นหนังกลางแปลงก็เช่นกัน เปลี่ยนแปลงตามกาลเวลา วิถีชีวิตความเป็นอยู่ ยุคสมัย และเทคโนโลยีที่เปลี่ยนไป

อ้างอิง

สัมภาษณ์ สัญญา กิ่งหวั่น, 2 กันยายน 2555.